

Пролог

18 юли 2000 г.

— **М**ъртвите не се страхуват от нищо – каза Лекси.

Двете плувахме на място с посинели устни и тракащи зъби. Сестра ми беше облякла чисто новия си небеносин бански, а аз – един от старите ѝ, толкова износен, че на места почти прозираше.

– Когато играем „на умрели“, трябва да сме с отворени очи, каквото и да става – обясни ми тя с цялата сериозност, на която бе способна. – Обещавах ли? Запълни се, че ще ги гържиш отворени.

Кимнах.

– Дори и ако видиш Рита?

– Млъквай, Лекс.

– Знаеш, че е там голу, нали? Чака ни.

– Млъквай!

Заплувах нагалец от нея, към ръба на басейна. Тя се засмя и тръсна глава.

– Голямо си шубе!

После сякаш се почувства зле, може би ме съжали; като че си спомни, че съм само на девет. Протегна ръка с изпънат показалец.

– Хайде – извика. Доплувах обратно до нея, протегнах се и кръстосах пръста си с нейния. – Ние сме „X гърлс“.

– Сега и завинаги – говърших, след което преплетохме показалците си, стиснахме ги, а после се пуснахме.

– Ако гоїде за една от нас, ще трябва да прибере и гвете ни – отбеляза Лекси.

– Лекс!

– На три – отвърна тя. – Едно. Две. Дръж очите си отворени, Джакс. Ще разбере, ако мамиш. – Поех си дълбоко въздух. – Три!

Потопихме лицата си и се оставихме на мрачните води като близначки в утроба.

Басейнът на баба беше шест на четиринайсет метра и бе облицован с резбован гранит. В пукнатините между влажните сиви камъни растеше мъх. Захранваше се от извори, така че нямаше помпа, само отходен каменен канал, който минаваше през двора към изворите в голния му край, а той от своя страна се вливаше в реката. Тревите, прорасли из камъните в него, се носеха из водата погодно на гвете ни с Лекси. Когато станеха прекалено гъсти, баба ги изтръгваше; по едно време дори беше развѣдила пѣстърва, защото смяташе, че така водата е по-чиста и в нея не се събират насекоми. Сестра ми обожаваше басейна. Аз го ненавиждах; водата беше черна – толкова тъмна, че не можех да видя дори краката си, докато плувах на място. Вонеше на разложение и сѣра, а вкусът ѝ наподобяваше този на изгорени кибритени клечки и рѣжда; беше по-студена и от легената вана, в която майка ми веднѣж ме беше потопила, защото имах прекалено висока температура. В нея оставах без грѣх, рѣцете и краката ми изтрѣпваха, кожата ми почервеняваше, а устните ми посиняваха. Всеки път, щом излезехме от басейна, приличахме

на мъртвите момичета, на които се бяхме престрували гонреци малко.

С Лекси прекарвахме всяко лято в „Спароу крест“ – Врабчи хребет – с баба, в малкото грагче Брангенбург във Върмонт. Беше на три часа път с кола (а сякаш на вселени разстояние) от скучната ни къща в стил ранчо в предградията на Масачузетс, която бе част от цяла колония също толкова скучни къщи с гворчета с размерите на пощенска марка и гараж, ако си извадил този късмет. „Спароу крест“ беше огромна, тъмна и влажна къща от камък и ръчно изсечени греди, обвита в десетилетен бръшлян. Отпред имаше полукръгло прозорче, което приличаше на око. Заг къщата се извисяваха два огромни хълма, покрити с гървета. Мама и Тег понякога оставаха с нас за някой и друг гълъг уикенд, но през по-голямата част от времето си бяхме ние трите. Баба очакваше гостуването ни с нетърпение през цялата година. Беше „самотна сам-самичка в голямата си стара къща“. Или поне така твърдеше мама.

И така, животът ни през лятото се въртеше главно около баба – и басейна, макар тя да бе съставила гълъг списък с правила за плуването в него. Беше ни забранено да влизаме в басейна, ако тя не си беше у дома. Никоя от нас не биваше да влиза сама. Трябваше да излизаме на всеки половин час, за да се стоплим. И никога, никога да не припарваме до него нощем. „Прекалено опасно е“, отбелязваше баба, сякаш имахме нужда от предупреждение – все едно случилото се с леля Рита, малката сестричка на мама, която се беше удавила на едва седемгодишна възраст, не бе достатъчно плашещо.

Позволих си да си го представя, докато сгържах гъха си и играех „на умрели“ със сестра ми; как малкото момиченце се носи на повърхността, как около

него се е разстлала заплетената с водорасли коса. Момиченце, което никога нямаше да порасне. Рита беше причината, поради която баба никога не трябваше да ни вижда как играем „на умрели“. Единственият път, когато ни беше заварила да се носим на повърхността с лице във водата, се бе разтреперила от ужас и ни беше наредила веднага да излезем от басейна. Лекси беше обяснила, че сме си организирали състезание за най-бързо загържане на гръха, но баба побърза да обяви новото си правило за плуването в басейна: не бива никога, ама никога да правим това страховитото нещо. В противен случай щеше да ни забрани да припарваме до водата.

Знаехме, че не бива да го правим, но Лекси обожаваше да се преструваме на умрели и винаги побеждаваше. Затова играехме на играта само когато бяхме сигурни, че баба гледа следобедните предавания по телевизията в хола и няма да ни хване. И все пак, мисълта, че въпреки всичко можеше да ни види, придаваше на изживяването усещане за свръхопасност. Баба рядко се ядосваше, но когато това станеше, заприличваше на онези летни бури, които разтърсваха къщата из основи и ни караха да се крием под завивките и да се молим да отминат по-бързо.

Баба беше узраснала в „Спароу крест“. Беше се омъжила тук – под навес от балдахин, опънат в задния двор. Беше родила децата си тук – три здрави момиченца, появили се на бял свят с помощта на местна акушерка в спалнята на горния етаж. Плуваше в басейна всеки ден; гмуркаше се във водата дори през студените зимни дни, когато се налагаше да разчупва леда, за да си освободи достатъчно голяма дупка, в която да се спусне. После събличаше якето и скиорските си панталони, под които беше облечена с банския си на точки, и се плъзваше в ледената вода с краката

напрег, докато наг повърхността не оставаше само главата ѝ, като на тюлен. Твърдеше, че така се поддържа млада, че водата ѝ дава сили. За мен баба беше силна и смела, но веднъж Лекси ми каза, че страда от болест на име агорафобия.

– Не ми изглежда болна – оспорих твърдението ѝ. Думата ми напомняше за кръв, вътрешности и разни гагори и във филмите за възрастни, които ми беше забранено да гледам.

– Това не е болест, която можеш да видиш, глупаче – отвърна Лекси. – Леля Даян ми каза.

Лекси беше права: баба почти никога не напускаше къщата, така и не се беше научила да шофира и бе уредила продуктите ѝ да се доставят у дома. И въпреки това беше достатъчно смела, за да разчупи лега и да плува през януари, така че не ми беше лесно да си представя, че бе пленница на собственото си съзнание.

Носехме се с лица под водата. Лекси засичаше времето със скъпарския часовник за гмуркане, който бе получила за рождения си ден: моят рекорд беше една минута и дванайсет секунди. Лекси бе успяла да издържи повече от две минути. Сестра ми беше като риба. Понякога бях убедена, че има скрити хриле, невидими за нашите очи. Аз, от друга страна, бях създание на земята и сърцето ми играеше игрички, когато бях във водата и не помръдвах да се стопля. Губех представа за времето. И сега нямах идея колко минути са изминали, откакто бяхме потопили глави, и ми беше нужна всяка капчица воля, за да не заплувам към ръба на басейна и да изляза от водата. Държачите си отворени и търсех следа от Рита във всеки милиметър от тъмнината: може би проблясък от

бялата ѝ нощница или блега ръка, протегнатата от гълбините.

Бях виждала стари снимки и знаех, че Рита е била гребно момиченце с тъмна коса и яркосини очи, което не се е наслаждавало на насочените към него обективи както гвете си по-големи сестри. Знаех, че е обичала да чете. С Лекси бяхме намерили книги, в които беше записала името си: „Паяжината на Шарлот“, „Малка къща в прерията“, книгите за Рамона, „Чарли и шоколадовата фабрика“. Любимата ни настолна игра в къщата беше „Змии и стълби“, защото от вътрешната страна на кутията с главни букви бе изписано името на Рита заедно с рисунка на змия и малко момиче в рокля – въображаемата приятелка на Рита, Марта. Всеки път щом намерехме вещь, върху която бе изписано името на Рита, започвахме да обсъждаме защо е отишла в басейна през нощта и кой я е открил на следващата сутрин – мама, баба или деля Даян. А и сестра ми обожаваше да ме измъчва с истории за Рита. „Знаеш, че още е тук, нали? Живее в басейна. Не си ли я виждала вътре? Когато отвориш очи под водата? Живее в басейна, но понякога излиза.“

Представях си я – как блегата малка Рита се измъква от басейна с прогизнала коса и очи, вперени в къщата, където груги деца си играеха с нейните играчки, четяха нейните книги.

„Шшшт – прошепваше Лекси късно през нощта, след като се беше промъкнала в стаята ми и се беше сгушила под завивките до мен. – Чуваш ли? Стъпките – цап, цап, цап. Тя идва за теб. Идва за гвете ни.“

Пръстите ми бяха изтръпнали. Дробовете ми се бореха за въздух. Сърцето ми направо се блъскаше в гърдите, но аз не помръдвах. Стоях с отворени очи.

Двете със сестра ми се носехме по повърхността.

Две мъртви момичета, рамо до рамо, с докосващи се едно друго тела.

Сами, но заедно.